

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Spolek – Ochránci Českého lesa,** se sídlem Boženy Němcové 729/28, Plzeň, zast. JUDr. Václavem Koreckým, advokátem se sídlem Bedřicha Smetany 167/2, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2015, č. j. RR/4185/15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, č. j. 30 A 47/2016 – 48,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, č. j. 30 A 47/2016 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí specifikované v záhlaví a věc vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce jako nepřípustné, jelikož nebylo podáno účastníkem řízení. Dle stěžovatele nemůže být žalobce účastníkem řízení dle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), tam, kde není stavebním záměrem zasahováno do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Odvolání podal žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 14. 9. 2015, čj. MeDO-48631/2015-Sz (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Myčka osobních a dodávkových automobilů“ v katastrálním území X.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2010, č. j. 11 Ca 394/2008 – 51, *„[v]ydaly-li dotčené orgány státní správy*

v oblasti ochrany životního prostředí kladná stanoviska s podmínkami, které směřují k ochraně zájmu přírody a krajiny, přičemž stanovisko je možné považovat za souhlasné jen za splnění těchto podmínek, a je-li ve výroku územního rozhodnutí stanovena podmínka odsouhlasení projektu sadových úprav orgánem ochrany přírody, nelze než dovodit, že předmětnou stavbou jsou zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, nepochybně do určité míry zasaženy (§ 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), neboť správní úřad shledal nezbytným upravit je v rámci vydaného individuálního správního aktu." Dle krajského soudu došlo v projednávané věci k přesně popsané situaci. Umístěním dané stavby jsou zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny nepochybně do určité míry zasaženy, neboť správní úřad shledal nezbytným upravit je v rámci vydaného individuálního správního aktu. Žalobce tak byl účastníkem řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud vycházel z předpokladu, že ve věci bylo vydáno kladné závazné stanovisko na úseku ochrany přírody a krajiny a toto stanovisko pak bylo vtěleno i do prvostupňového rozhodnutí. Podkladem pro vydání rozhodnutí však žádné závazné stanovisko nebylo. Krajský soud měl na mysli zjevně stanovisko vydané Městským úřadem Domažlice ze dne 26. 3. 2015, č. j. MeDO-15220/2015-Cis, nazvané „Koordinované závazné stanovisko", jehož obsahem však žádné závazné stanovisko nebylo. Ve vztahu k ochraně přírody a krajiny jde pouze o vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny, že žádné jimi chráněné zájmy nebudou záměrem dotčeny. Z prvostupňového rozhodnutí ani nevyplývají žádné podmínky stanovené na základě závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny.

[5] Ohledně účastenství žalobce vycházel stěžovatel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 – 118, č. 825/2006 Sb. NSS.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost byla podána včas, avšak neměla požadované náležitosti. Její doplnění, které náležitosti mělo, již bylo podáno po lhůtě dané k podání kasační stížnosti. S posouzením krajského soudu žalobce souhlasí a považuje jej za přiléhavé a přesvědčivé.

[7] Stěžovatel v replice k vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že dle § 106 odst. 3 s. ř. s. je možné podat blanketní kasační stížnost a následně ve lhůtě dané soudem ji doplnit. Tento postup aproboval i Ústavní soud ve své judikatuře.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2). Následně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru,

že kasační stížnost je důvodná.

[9] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel podal kasační stížnost včas, avšak bez všech náležitostí. Usnesením ze dne 12. 10. 2016, č. j. 9 As 242/2016 – 8, jej proto Nejvyšší správní soud dle § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzval k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce. Doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 11. 2016 bylo podáno zcela v souladu s tímto usnesením a § 106 odst. 3 s. ř. s. Názor žalobce uvedený ve vyjádření ke kasační stížnosti není správný.

[10] Soud se dále zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[11] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud vycházel z předpokladu, že ve věci bylo vydáno kladné závazné stanovisko na úseku ochrany přírody a krajiny a toto stanovisko pak bylo vtěleno i do rozhodnutí stavebního úřadu. Namítal, že takové závazné stanovisko vydáno nebylo. Soud následně na věc aplikoval judikaturu, která na věc nedopadá. Tato námitka je důvodná. Jediným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byl dle krajského soudu názor daný v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 394/2008. Tento rozsudek však svůj závěr o účastenství vyslovil na základě skutečnosti, že závazná stanoviska orgánů ochrany přírody a krajiny stanovila podmínky, za kterých souhlasily s vydáním územního rozhodnutí. Je zřejmé, že pokud úvodní premisa není naplněna, nelze takový názor na projednávanou věc vůbec vztáhnout. Pouhý odkaz na daný rozsudek pak nelze považovat za řádné odůvodnění.

[12] V projednávané věci skutečně nebyly podmínky stejné jako v rozsudku Městského soudu v Praze. To plyne i z částí napadeného rozhodnutí, které krajský soud v odůvodnění rozsudku citoval. Konkrétně na str. 8, uvedl, že dle koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Domažlice ze dne 17. 12. 2014 nebudou záměrem dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Obdobně pak i dle koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Domažlice ze dne 26. 3. 2015 a vyjádření stěžovatele ze dne 22. 6. 2015. V žádném z těchto dokumentů nejsou stanoveny jakékoliv podmínky pro umístění stavby, které směřují k ochraně zájmu přírody a krajiny. Krajský soud to ostatně ani netvrdí. Přesto dospěl k závěru, že na věc dopadá rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Ca 394/2008, tedy, že ve věci byla vydána stanoviska na úseku ochrany přírody a krajiny, jež stanovila podmínky pro umístění stavby. Tento jeho názor je tak vnitřně rozporný, což představuje vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, kvůli které je nutné rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 – 107, nebo ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). V dalším řízení musí krajský soud vyjít z jím popsané situace, že v dané věci nebyla vydána stanoviska na úseku ochrany přírody a krajiny, která by stanovila podmínky pro umístění stavby, a na základě toho věc právně posoudit.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu